

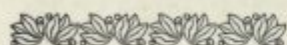

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
ŠTANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIN.

JEŽ

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

Iz seznamka muzikalij.

„Dobrodošli“, s spremljevanjem klavirja	K 1.50
„Ljubezen sveta stvar“ po zdatno niž. ceni	„ —.50
„En starček je bil, je vince rad pil“ po	„ —.80
„En hribček bom kupil“ z 20% popusta	„ —.60
„Moja ljubica“ ni več na razpolago	„ —.—
„Amazonke“ skoro razprodane	„ 1.—
„Zlato bi dal ti in srebro“, dokler je v zalogi	„ —.80

Načrt, po katerem bi lahko v Ljubljani tudi največja in najelegantnejša restavracija dobro uspevala.*)

Pogoji:

1. Pivovarna, od katere bi restavracija naročala pivo, vložiti mora enkrat za vselej 5000 kron, obenem ima plačevati tudi najemnino za lokale ter skrbeti, za ves inventar.

2. Trgovina z vinom plačuje na leto prostovoljno 2000 kron za eventuelne izgube pri podjetju, povrhu pa brezplačno ob posebnih slavnostih prepušča potrebno število butilk šampanja.

3. Prodajalec sodavice skrbeti ima za kurjavo, vžigalice ter plačuje pristojbino za telefon.

4. Mesar prevzame naročnino za vse časopise, plačuje poslom mezdo ter skrbi za zobotrebce.

5. Pek skrbi za potrebno perilo, plačuje davek ter eventuelne policijske globe.

6. Vsi dobavitelji pokrijejo skupno eventuelni primanjkljaj, plačujejo godbo za koncerte i. t. d.

7. Dobiček se zaveže spraviti lastnik restavracije.

Praktični trgovski potovalec.

Gospica: „Prvič se vidiva in vi mi že govorite o ljubezni. Vi ste prenašli!“

Potovalec: „Pomislite, dražestna gospica, da mi mora šef za vsak dan, ki ga tu zamudim plačati dijete!“

*) Znano je, da v Ljubljani dobro uspevajo le zakajene, zakotne beznice.

Nevaren poklon.

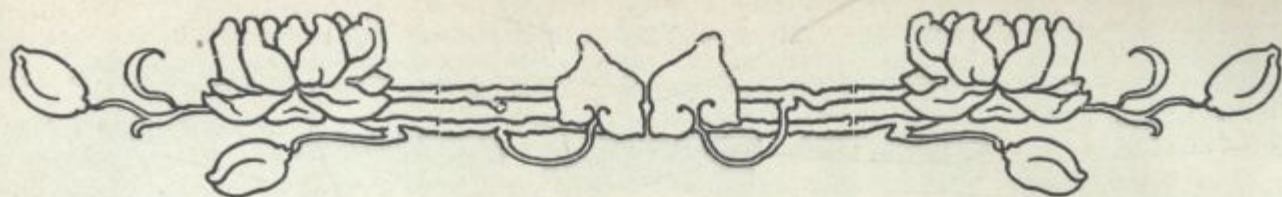
— „Obljubujete mi zakon! O poznam moške! Vi niste prvi, ki mi je obljuboval zakon!“

— „In zadnji tudi ne.“

Zgovorna ženska.

„Kako pa to, da si vzela gluhonemca za moža?“

„Bom že jaz govorila za oba!“

NESTANOVITNO VREME.

Moderna povest. Spisal Ževestekdo.

UVOD.

Kdor hoče biti moderni pisatelj in priti med čitajočim občinstvom, katerega med Slovenci ni bogve koliko, v poštev, pisati mora povesti brez glave in brez nog, ali bolje rečeno: spis ne sme imeti ne pravega začetka niti pravega konca.

Tudi meni se že dolgo cede sline po slavi modernega pisatelja. Ne domišljujem si sicer, da bom dosegel kedaj našega dičnega Ivana Cankarja; toda vsaj toliko njegovega sijaja bi bil rad deležen, kolikor ga dobiva na primer luna od solnca, ali najomejnejša ženska od svojega učenega in uglednega soproga. In ako s tole povestjo dosežem ta svoj namen in utešim svoje hrepenenje po popularnosti, dovolj mi bo. Mirne vesti bom zatisnil svoje oči ter molče pričakoval pod hladno grudo rojstva od vseh devetindevetdesetih slovenskih političnih strank priznanega umetnika-kiparja, da mi bo izklesal od vseh komisij odobreni — spomenik, katerega mi potem postavi bodisi v Zvezdi, v Prulah ali celo vrh Golovca — hvalježni narod.

Solnce sije toplo na zemljo. Ptički pojo na vrtu zasebnika Poljanca. Vsa narava se smeji in raduje krasne pomladi. Tudi Poljanec se razveseli krasnega vremena, ter se nameni popoldne peljati se s svojim prijateljem Gornikom na izprehod.

„He, postrežček!“ zaklical je skozi okno na oglu stoječemu postrežčku. „Pojdite k gospodu Gorniku, izročite mu moj pozdrav ter mu recite, da ga povabim, ako se hoče peljati danes popoldne z menoj na izprehod, ker je tako lepo vreme.“

Postrežček pokima ter hiti izvršiti povelje gospoda Poljanca. Komaj pa mine pet minut, ko se stemni nebo in huda ploha lije na zemljo. Do kože premočen prihiti postrežček k Gorniku, ter mu reče: „Gospod Poljanec vas lepo pozdravlja ter vas vabi, da bi se danes popoldne peljali z njim na izprehod, ker je tako lepo vreme.“

„Kaj? Ali je gospod Poljanec prismojen, da me v takem pasjem vremenu vabi na izprehod! Le idite nazaj in mu recite, da v tako slabem vremenu ne grem nikamor iz hiše.“

Postrežček pozdravi ter odide. Komaj pa pride nekoliko korakov iz hiše, zjasni se nebo in solnce

zopet toplo posije ter prežene v nekoliko minutah vse oblake. Ptički zopet zapojejo in Poljanec se zopet pri oknu zroč veseli krasne pomladi. Tedaj pa prihiti postrežček ter mu javi: „Gospod Gornik se zahvaljuje na vašem vabilu, toda ob takem pasjem vremenu ne gre nikamor iz hiše.“

„Kaj?“ zjezi se Poljanec. „Kako more Gornik kaj takega trditi! Vreme je vendar krasno. Kar hitite nazaj k Gorniku in mu recite, naj pride gotovo, da se popeljevana izprehod, vreme je vendar krasno.“

Postrežček se zasuče na peti ter hiti k Gorniku. Ni pa še dospel do Gornikovega stanovanja, ko se nebo zopet pooblači ter dež začne liti kakor iz škafa. Ves premočen stopi postrežček pred Gornika: „Gospod Poljanec vas pozdravlja ter prosi, da gotovo pridete popoldne k njemu, da se peljeta na izprehod, ker je tako krasno vreme.“

„Povejte gospodu Poljancu, naj ne brije norcev z menoj. Ob takem pasjem vremenu vendar ne morem nikamor!“ zjezi se Gornik ter postrežčka odslovi.

Ko pride postrežček na ulico, razbeže se oblaki nenadoma in toplo solnce se zopet smehlja raz jasnega neba na pomlajeno naravo.

„Gospod Gornik je dejal, da ob takem pasjem vremenu ne gre nikamor,“ opravi postrežček svojo misijo, ko stopi pred gospoda Poljanca.

„Gornik gotovo ni pri pameti,“ začudi se Poljanec. Krasnejšega vremena si človek vendar ne more zaželeti. Le idite hitro nazaj k Gorniku ter mu povejte mojo željo.“

Postrežček se ne obotavlja izvršiti, kar mu je naročeno. Poslovi se uljudno od Poljanca ter hiti na ulico in dalje proti Gorniku. Naenkrat pa se zopet potemni nebo in iz težkega, kakor noč temnega oblaka se vlije dež na ubogega postrežčka. Kakor miš premočen pridirja postrežček k Gorniku ter ga pozove v imenu gospoda Poljanca na izlet, ker je tako krasno vreme.

Gornik se zopet začudi Poljančevemu povabilu ter odslovi postrežčka s pripomnjo, da v takem deževnem vremenu on ne dela izletov tudi ako ga vabi sam Poljanec.

Postrežček odide k Poljancu da mu javi Gornikovo mnenje in solnce seveda zopet posije, da se kar kadi iz postrežčkove premočene obleke.

Prave počitnice.

„Kako pa to, da pošlje profesor A. svojo ženo samo na počitnice, kadar ima on počitnice?“

„Baš zato, da ima on res počitnice!“

Slovenke.

(Z. Masle.)

Koder cvetemo me,	Rože me ljubimo,
rože na oknih se	verno jih čuvamo,
bujno razcvitajo:	skrbno kot bisere:
koder cvetemo	v čast domovini
Slovenke brhké!	naj rože cvetó!

Neprijetno.

„Ali že veste najnovejše? Gospodična Fanči se bo omožila.“

„Kdo pa je tak bedak, da jo bo vzel?“

„ — Jaz!“

Obsedel.

„Francozje so zelo uljudni ljudje.“

„Meni pa še ni nikdar rekel nobeden Francoz „hvala“, ako sem mu storil kako uslugo.“

„Ni mogoče!“

„Seveda je mogoče, kajti Francozi pravijo „merci“.

Otroška klepetavost.

Slavka: „Striček zatisni zdajle hitro oči!“

Stric: „Čemu, Slavka?“

Slavka: „Mama pravi, da bomo imeli vsega v izobilju kadar boš ti oči zatisnil!“

Edinost v edinosti.

„Mama, pomisli, danes se je prvič pripetilo v mojem zakonu, da sva oba s soprogom enih in istih misli!“

„No, to je lepo! V čem sta se strinjala?“

„Da zakon zopet razdruživa!“

Vsaj nekaj.

„Ravnokar sem vrgel v ta avtomat 10 vinarjev, toda ne pride nič ven.“

„Ako ni nič prišlo ven, je to znamenje, da ni nič noter.“

„Toda, kaj pa dobim za mojih deset vinarjev!“

„Obvestilo, da je avtomat prazen.“

Vjel se je.

„Jej, jej, kako lepo uro imaš! Ta je stala gotovo mnogo denarja!“

„Ugani, koliko je stala!“

„Dvajset goldinarjev.“

„Bedak! Ti se malo razumeš na vrednost ur. Daj mi deset goldinarjev, pa ti jo prodam.“

„Tu jih imaš!“

„Hvala, tako zdaj ti pa prodam uro, ako mi daš zanjo petintrideset goldinarjev.“

„Oho!“

„Nič, oho! Ali ti nisem dejal, da ti prodam uro le, ako mi daš deset goldinarjev. Zdaj, ko si mi dal deset goldinarjev, ti je pa ura na prodaj in sicer za petintrideset goldinarjev.“

Neumno vprašanje.

— „Papa, kako pa to, da poje labod pred svojo smrtjo?“

— „Ne vprašuj tako neumno! Ali hoče peti po svoji smrti?“

Neprimerno slovo.

„Zdravi ostanite!“ je dejal rabelj na smrt obsojenemu, ko se je pod vislicami od njega poslovil.“

V naglici.

Gospodinja (kuharici): „Ne brigajte se za stvari, ki se vas ne tičejo, vtaknite svoj nos raje v jed.“

V medenih tednih.

„Oho, kaj sta že tu? Mislil sem, da sta na ženitovanjskem potovanju!“

„Sploh nisva bila na potovanju. Ker nisva mogla dobiti prostora v spalnem vagonu sva pa ostala raje doma!“

Iz višje dekliske šole.

Učitelj: „Ema, imenujte mi kako domačo žival, katera se nahaja skoro v vsaki rodbini.“

Učenka: „Štorklja!“

Modra kri.

„Papa, zakaj pa imajo plemenitaši modro kri?“ je vprašal mali Milček.

Papa: „Zato, ker vedno „plau“ delajo.“

Iz 14 vinarskih romanov.

... Ko je stopil pred svojo nesrečno žrtev, pustil si je takoj brado zrasti, da bi ga ne izpoznala.

Grofica je pograbila s tako hitrostjo ugodno priložnost, da se reši, da si je pri tem zlomila roko!

Ona: „Stari, danes je štirideset let, kar sva se poročila!“

On: „Za tako izredno zaslugi bi me cesar pač moral odlikovati, saj še ognjegasce odlikuje, ki ne pretrpe toliko, kakor sem jaz v tem času!“

V naglici.

Bolnik: „Že tu, gospod doktor!“

„Kako gre kaj danes?“

„Nič posebno, mislil sem že, da bi bilo dobro, ako bi vzel še vašega kolego, gospoda Kotarja, ta ima tudi precej prakse.“

„Ah, neumnost, precej prakse, rečem vam, meni umre več bolnikov, kakor jih on sploh zdravi.“

Dober svet.

„Ali mi svetujete lahko kakšnega zdravnika, ki bi mi pušcal kri?“

„Ne vem za nikogar, toda pojdite k brivcu A. in pustite se briti, tu izgubite najlažje svojo kri, kar jo imate preveč, plačate pa samo 20 h.“

(Pravljica.)

„Z Bogom, stara! Služba me kliče na daljšo pot! Rubiti moram kmeta Slemenška v I. Ko bi se kaj zakasnil in se ne vrnil še nocoj, ne bodi v skrbeh. Vrnil se bom pač jutri.“

„Tako me danes boli srce! Bojim se, da se ti bo pripetila na poti kaka nesreča, ker ravnaš tako neusmiljeno s siromaki,“ jadikovala je žena v skrbeh.

„Beži, beži prismoda! Kaj se mi more pripetiti, ako postopam z lumpi po postavi,“ zavrnil jo je eksekutor ter odšel.

Komaj je bil kake pol ure iz trga, ko zapazi ob cesti moža rujavega razoranega lica z lovskim kobukom na glavi in torbo preko ramen: „Dobro jutro, prijatelj,“ ogovoril je tujec eksekutorja, ko ga je ta došel. „Kam pa tako naglo?“

„V vas I. po opravku.“

„Potem greva pa lahko skupaj, ker imam jaz isto pot. Gotovo imate tam važne opravke?“

„Kakor se vzame.“

„Ali niste trgovec?“

„Ne, pač pa davčni eksekutor iz trga B.“

„Aha, potem pa lahko uganem, kakšni opravki vas vodijo v I.“

Tako sta kramljala medpotjo, ko naposled vpraša eksekutor tujca: „Kdo ste pa pravzaprav vi?“

„Ako že ravno hočete vedeti, vam pa povem, da sem vrag.“

„Glej, glej, to je pa res prijetna družba. No, pa menda ne bo baš tako hudo,“ zasmejal se je eksekutor. In šla sta dalje, pogovarjaje se o tem in onem in spoprijateljila sta se naposled tako, da sta se začela tikati.

Ko sta prišla tako do prve vasi, videla sta na pragu neke hiše sedeti otroka, ki je na vse pretege kričal in se drl; v veži pa je kričala mati nad njim, da naj ga vrag vzame, ako ne bo utihnil.

„Zakaj ne vzameš otroka, ki ti ga mati ponuja?“ pošalil se je eksekutor z vragom.

„Eh, mati ne misli resno. Kar se izreče samo v jezi, to ne upoštevam. Vzamem le ono, kar se mi v resnici ponudi,“ zavrnil ga je vrag in šla sta dalje.

Nista šla še dolgo, ko jima je pritekla nasproti svinja, ki je ušla pastirju. Pastir je hitel za njo, metal palico in kričal: „Vrag te vzemi, ferdamana svinja!“

„Ali tudi svinje ne maraš, ki ti jo ponuja pastir?“ podražil ga je eksekutor.

„Tudi pastir ne misli resno. Kaj bi siromak počel, ko bi mu jaz svinjo odnesel?“ izgovarjal se je zopet vrag in šla sta dalje in prišla do hiše, v kateri je imel eksekutor opravke.

Ko sta vstopila, spal je kmet na mrvi, a ko se je vzbudil ter zagledal pred seboj eksekutorja zakričal je nanj ves razljučen: „Vrag te vzemi, ti grdoba!“

„Vidiš, prijatelj, ta kmet pa misli resno; zato ker ravnaš s siromaki tako neusmiljeno, in tega moram ubogati!“ zarežal se je vrag, zavil eksekutorju vrat pobasal ga v svojo torbo ter jo pobrisal ž njim naravnost v pekel.

Okameneli mrtvec.

(Po narodnem motivu — Zvonimir Masle.)

Grobar prekapal grob je, z robidovjem pokrit,
in v grobnem dnu zadel je z lopato rob kamnit;
odgreba lahno zemljo, a ko zazre obraz
kamnit kot celo truplo, mu v ude šine mraz.

Iz groba se zažene, kot nekdanj mladih let,
da čudo svetu znani in skliče vaški svet;
in kmalo vse na groblje, staro in mlado vré,
da čuje čudno zgodbo in okamenjenca zre.

Odmajejo možički že posrebrenih las,
da njih spomin ne seže več v tisti davni čas...
kar se nekdo domisli grobarja za goró,
ki morda bi edini, odgovor znal nato.

Pred hišo baš zadremal grobar je srebrolas,
in brada snežnobela mu legla je čez pas...
pa dojdejo poslanci, povejo mu želje,
in gladi mož si brado, po dolgih mislih dé:

„Mrtvino zakopljite, ker greh bi bilo to,
če solnce kdaj ogrelo proketo bi telo:
bil izdajalec zemlje in lastne je krvi,
zato se brani zemlja njegove zdaj prsti.

Spremenil se je v kamen in kamen bo ostal,
ker nihče več ne reši, kar tujcem je izdal,
Mrtvina zakopljite, ker greh bi bilo to,
če solnce kdaj ogrelo proketo bi telo!“

Zbadljivke.

Ni pravi osel ta,
kdor samega sebe za osla ima;
bedak je le oni, ki samega sebe ne pozna.

* * *

Ni Sokrat vsak, kdor ima Ksantipo za ženo.

Nepravično.

„Mina, pustili ste se poljubiti od mojega soproga, ako se to zgodi še kedaj, morate iti takoj iz službe.“

„Zakaj! saj je vaš gospod soproga poljubil mene, ne pa jaz njega. To bi bilo nepravično.“

Moderna devica.

„Ali je res, da se je tvoja zaroka z doktor H. razdrla?“

„Res!“

„Ali si mu zaročni prstan že vrnila?“

„Ne, pač pa sem mu pisala, da naj si ga pride sam izbrat, ker jih imam že toliko, da res ne vem, kateri je njegov.“

Bolje.

„Z bogom, toraj! Kadar se mi zdravje zboljša, se bom vrnila!“

„Prav, prav! Toda ali bi ne bilo bolje, da bi tako dolgo ostala v letovišču, da se zboljša zdravje — meni!“

Zmota.

Nek Ribničan je prišel pred kratkim precej kasno v tukajšnji hotel iskat prenočišča. Sobarica mu z obžalovanjem pove, da je ves hotel prenapolnjen, samo v eni sobi, kjer pa že spi nek župnik, prazna je še ena postelja. Ribničan se zadovolji tudi s to ponudbo, ako župnik nima nič proti temu. Župnik ni imel nič proti temu in Ribničan leže k počitku, naroči pa sobarici, da ga mora točno ob 5. uri zjutraj vzbuditi.

Ko vzbudi sobarica drugo jutro Ribničana, vstane ta ter v naglici in polmraku obleče župnikovo obleko. Predno pa zapusti sobo, ogleda se še v zrcalu in tedaj zapazi pomoto, zato nevoljen vzkligne: „Ti presnehta pünca; namejstu, de b mene zbedüla, je zbedüla pa gespüda fajmeštra!“

V neki tukajšnji zasebni pisarni sem čital na vratih naslednje

svarilo.

Pušiti, spati, pesnikovati, poljubovati in beračiti je v moji pisarni strogo prepovedano.

XVIII.

Prmejš, glih prou,
de sm zdejla, ke
pud milem bugam
nimam nč pame-
tnga za upraut, du-
bu tku luštn dinst
pr kinematugrafe
Edison. Za upraut
nimam tam nč druž-
ga, kokr sm pa ke
učaseh soje špase
ugajnat in gespud
me pukinematugra-
fira, pol tiste pilde
ldem kaže, de se
smejaja ket pečen
mački. Keđr sva
fertik, grem pa spet

nazaj u štotbolt, se uležm u trava na hrbet in išem pu
luft tista ta repatasta zvezda, ke da zadne cajte ldem
tulk za guvort in ud vojske za prerukvat. Du dons
prouzaprou še nism najdu tiste ta repate zvezde u
luft, najdu sm pa druge cahne, ke pumenja še bl gvišn
vojska, kokr pa ta repatasta zvezda. Le puglejma na-
še cajnge, tiste ke ud pulitke pišeja in ledi farbaja.
Ene sa huj ket ta druge. Use sorte s naprej mečeja
in prauja, de sa bl pravične ud ta drugeh; če pa
člouk use tu bl natank pugleda, pa vid, de je use
skp sama farbarija in de jm je u resnic za folk glih
tulk, ket za ta lansk sneg.

Kua se je blu treba za družba sv. Cerila in Me-
toda špeterat, kedu u ta velk zgonc pr ne nosu. A
b na blu stukat bl pametn, če b se špeteral, kedu u
več udrinu zajna? Ud tega b mel Sluvenčt neki du-
brot, ud špetera za ta velk zgonc pa na u mou nu-
bedn še tulk ne, kulkr je za nuhtam črnga. Nej ku-
mendera družba kdur če, nej u že Peter al Pavl, sam
de ja tku kumendera, de kej not pride.

Lub moj, kam uma pa pršli, če ute tku soj na-
rod naprej pelal! Zdej en cajt sma se iz kuroškm
Sluvencm še zastupil in usacga pametnga Sluvenca je
mogl tu veselet. Zdej je pa spet naenkat trešl med
nas in nas na use plati razcepl. In zakaj tu? Zatu,
ke ni ud enga al pa ta družga beseda velala. Mi sma
pa že tku trmast, de punavad zmeri usak na soja plat
ulečema in če gre pr tem tud use iz l'ima, sam de
naša ubvela.

Jest na vem, kdaj u nas prouzaprou pamet sre-
čala in tista ušabnast menila, de uma raj usak mal
udjenjal, sam de na uma usi škode trpel. Jest mislm,
de še ne tku hmal, ta nar bl gvišen šele tekat, ke uma
že gagal, al tekat u prepozen in kdu u uržah tega,
ta repatasta zvezda gvišn ne, ampak ta trmast naš
pultikari.

Hribolazec.

Kakor pajek plazi po strminah,
kakor kozel skače po pečinah,
in na bujno travnati planini
dela zgago še celo živini.

Hlače nosi kratke kakor malček,
bedra kaže suha kakor palček,
podkovan navzgor rad iskre kreše,
včasih pa navzdol brez pet pripleše.

Ko dospe na vrh, hripavo kroka,
a doma potem bolešno stoka:
stegna, da prehudo ga bolijo
in ožuljki pet mu krvavijo. —

s praznim mnogo hodi on trebuchom,
ki ga polni s sirom le in kruhom,
a da si „sušice“ ne zakuži,
žejo včasih koj roti — pri luži.

Kadar zjutraj se na pot pripravlja,
modro-jasno ga nebo pozdravlja,
z gore pa prerad jo urno ubere,
ker ga ploha prav pošteno pere.

Hribolastvo, trdi se, je zdravo,
toda hvala lepa za naravo,
če kot počen meh poznej mož puha,
ker lotila se ga je naduha.

In kaj rekel bodeš pač k nadlogi,
mož če mojster svoji ni nalogi,
če s pečin po bliskovo prispeje,
da zdravnik potem — kosti mu šteje.

Zdaj, ko mu je hribolastva amen,
pa na grob se mu postavi kamen:
„ — izgrešil le en korak je samo
in že moral pasti je v to jamo!“ —

Silvester Košutnik.

Opomba: Pesnik priznava sam, da je hribolazčevo stvar
označil nekoliko preveč temno; pa ker se je letos z gore Oljke
kot neroden hribolazec peljal par metrov navzdol po nosu in ko-
lenih in je bil povrh do kože moker, izlil je ves svoj zastareli
žolč v to pesem.

Dvomljiv uspeh.

„No, kako je bilo občinstvo zadovoljno s tvojo
igro?“

„Izvrstno, rečem ti, ko sem rekel, da se bodem
ustrelil, ni bilo aplavdiranja ne konca ne kraja.“

Podjeten.

„Pojdite Karol k moji ženi po hišni ključ in
glejte, da mi ne pridete brez njega!“

„Gospod šef, prosim, ako mi posodite vaš revolver.“

Iz starih časov.

Bilo je v onih starih časih, ko so še graščaki in njih valpeti vladali svoje podložne kmete.

Peter Breznik je bil velik siromak. Mala kočica in kos zemljišča mu je bilo vse imetje. Skrb za vsakdanji kruh ga je mučila noč in dan. Ko se je bližala zima, pridružila se je pa še skrb za kurjavo. V tej stiski odloči se naposled, dasi nerad, prositi graščinskega oskrbnika dovoljenja, da bi si smel v obširnih graščinskih gozdih nabrati za kurjavo potrebne suhljadi. Podal se je torej v graščino k oskrbniku, mu potožil svoje gorje in prosil pomoči.

„Saj vidiš, da ne utegnem!“ zadrhl se je nanj oskrbnik, ter mirno pušil svojo pipo sedeč pred graščino na klopi. „Glej, da se mi pobereš izpred oči, potepuh, sicer te izženem s psi odtod.“

Breznik je žalosten odšel domov ter potožil ženi trdosrčnost oskrbnikovo.

„Kaj si res tako neumen, da greš brez kakega darila prositi oskrbnika pomoči? Vzel bi s seboj kako kokoš, jajec ali masla ter mu ponudil, pa bi dosegel svoj namen!“ pogrjala ga je žena.

Breznik se je popraskal za ušesi, pritrdil ženi ter začel premišljevati, kaj bi nesel oskrbniku, da bi ne bilo preveč škode pri hiši. Kokoši ne bi rad dal, tudi jajec se mu je zdelo škoda; maslo je tudi drago in družega nima. Tudi, ko bi mu nesel samo eno kokoš, premalo jajec ali masla, gotovo ne bi ničesar dosegel. Dolgo sta z ženo ukrepala, kako bi si pomagala iz te zadrege. Naposled se je vendar Brezniku nekaj posvetilo. Vzel je velik lonec, napolnil ga malodane do vrha z ilovico, površje ilovice pa je namazal z maslom tako, da se ni nič videla prava vsebina lonca.

S tem loncem se je podal Breznik naslednji dan k oskrbniku, potožil mu še enkrat svoje težave, postavil preden lonec tako, da je oskrbnik na prvi hip videl maslo v njem ter ga prosil, da bi mu dal pismeno dovoljenje za pobiranje suhljadi.

Oskrbnik se je prijazno nasmehnil, vzel lonec ter napisal Brezniku dovoljenje.

Breznik je spravil vesel oskrbnikovo pisanje ter odšel. Komaj pa je prestopil graščinski prag, začel je oskrbnik, veseleč se dragocenega daru brskati po loncu ter je pri tem zapazil prevaro. Nemudoma je hitel k oknu ter začel kričati za odhajajočim Breznikom, naj se vrne s pismenim dovolilom, da ni pravo, in da mu bo drugo napravil.

Breznik je spoznal oskrbnikovo zvijačo, vedel je, da ga oskrbnik le zato vabi nazaj, da bi mu zopet odvzel pisanje, ker je najbrže zapazil prevaro, zato se je vstavil pred gradom, ozrl se je ter zakrohotal: „Nič ne škoduje, gospod oskrbnik, če dovoljenje ni pravo; saj tudi v darovanem loncu ni pravo maslo! Z Bogom!“ Odkril se je še ter izginil za graščinskim oglom.

Ljubezniv nečak.

Stara teta: „Ljubi Pavle, koliko skrbi mi ti napraviš! Ves denar, kar ti ga dam, zapiješ. Že misel samo, kaj bo iz tebe, ako se ne boš poboljšal, spravila me bo pod zemljo!“

Nečak: „Čudno! Saj vedno pijem samo na tvoje zdravje!“

Dijaška.

Več dijakov je letelo za nekim pijancem in vpilo: „Držite ga, držite ga!“

„Kaj pa je naredil?“ so vprašali ljudje, ki so ga seveda takoj prijeli.

„Nič, saj vidite, da bode padel!“

Hudobno.

„Ti, navadil bi se rad govor, kako bom razkril moji bodoči nevesti svojo ljubezen. Ali veš kak predmet, da bi ga primerjal lahko z mojo bodočo nevesto, da bi že sedaj govoril iz srca?“

„Tu, blagajna!“

Preodličen.

„No, gospod poročnik, ali ste bili včeraj pri predavanju?“

„Ne, poslal sem slugo tja!“

Ta zna.

„Torej vi tajite, da ste bili vdeleženi pri vlomu in tudi niste vzeli oni gospodični denarnice iz žepa. Lepo! Kako pa to, da ste šli v restavracijo, ko ste vedeli, da nimate niti vinarja v žepu?“

„Ah, gospod sodnik, to so mi storili tatje, denarnico so mi vkradli, kakor se mi zdi šele v restavraciji.“

Zato pa!

Gospod Hrust je šel zvečer precej pozno nekoliko v „rožcah“ domov. Cesta se mu je zdela grozno kriva in slaba. Vsak čas se je spodtaknil, toda obdržal se je vendar še na nogah. Ravno se mu je zopet spodtaknilo, hotel se je ujeti za drog električne cestne železnice, toda ta se mu je „umaknil“, in padel je na tlak, kakor dolg in širok. Gospod Hrust pa je tehtal svojih 90 kg, zato je bilo pasti tudi lažje, kakor vstati. Mimo pride stražnik in mu reče: „Gospod, tu vendar ne boste obležali, vstanite in pojdite domov!“

„Ah, saj hočem — takoj — gospod — stražnik,“ gospod Hrust je pričel debelo požirati, — „postalo mi je samo sla — bo — od same žeje.“

Citat.

Postopač (pred ulomom): „Moje, ali nemoje to je vprašanje.“

Samo

6

dni!

Havre - New York

voziyo zanesljivo najhitrejši brzoparniki

Francoske prekomorske družbe

Edina najkrajša črta čez Bazel, Pariz, Havre v Ameriko

Veljavne vozne liste in brezplačna pojasnila daje za vse slovenske pokrajine edino

E. ŠMARDÄ oblastveno potrjena pot. pisarna

Ljubljana, Dunajska cesta 18

v novi hiši „Kmetске posojilnice“, nasproti gostilne pri „Figovcu“

Dragotin Hribar

Ljubljana.

Tiskarna, založna knjigarna, knjigo-
veznica.

Trgovina s papir-
jem pisalnim in ri-
salnim orodjem ter
glasbenimi potreb-
ščinami.

Sklad šolskih knjig
in molitvenikov na
debelo in drobno.
Zaloga poslovnih
knjig in tiskovin.

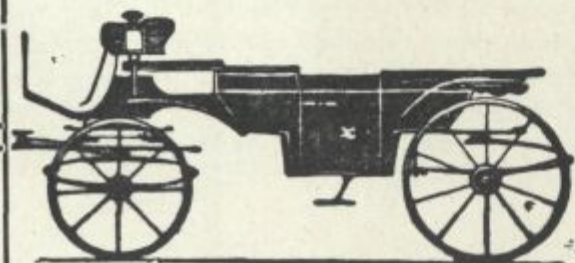
Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene potreščine, šolske knjige in molitvenike, vse vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in knjigoveško stroko spadajoča dela, priporoča najceneje **DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.**

Izšel je

Hribarjev najnovejši „Splošni na-
slovnik“ uradov, društev, tvrdk in
zasebnikov deželnega stolnega mesta
Ljubljane ter vojvodine Kranjske.

Cena K 10.—.

Imam večjo zalogo **vozov vseh vrst.**
Vozove izdelujem po najnovejši dunajski
in pariški modi; tudi stare vozove jemljem
v račun po visoki ceni.

FRANC WISJAN

izdelovatelj vozov

Ljubljana, Rimska cesta št. 11.